

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentarii Tres in Universam Aristotelis Philosophiam

Commentarius Secundus In Octo Libros Physicorum Aristotelis

Crespin, François

Bruxellæ, 1652

IV. Sitne in composito naturali, simplex, an duplex unio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95369)

illos duos conceptus esse in aliis entibus realiter separabiles; sed negamus de facto esse separatos in eductione, quæ de facto datur, ob rationes supra allatas.

D V B I V M IV.

sine in composito naturali, simplex, an duplex unio.

R E S O L U T I O.

LXXXV. Dico contra Durandum, Scotum, Martinum Gutierrez, Hurtadum, Amicum, Poncium, Caramuclem, &c. in composito naturali est simplex, & non duplex unio; ita Suarez in Metaph. Valquez de Incarn. Rabb. hic, PP. nostri Compl. P. Ioan. à S. Thom. Murcia, &c.

LXXXVI. Probatur, quia sunt realiter idem, materiam esse unitam formæ, & formam esse unitam materiæ, ergo uniuntur per eandem unionem: Probatur consequentia, quia si unirentur per diversas uniones, materia unita formæ aliam unionem diceret à forma unita materiæ: probatur antecedens: quia sicut materiæ esse unitam formæ, realiter nihil aliud est, quàm materiæ, forma & unio; ita formam esse unitam materiæ realiter nihil aliud est, quàm forma, materia & unio, ergo, &c.

LXXXVII. Dices fortè materiæ esse unitam formæ, esse materiæ, formam & unionem non simpliciter, sed materiæ tanquam subiectum ad formam tanquam terminum; & formam esse unitam materiæ, esse formam, materiæ & unionem, non eandem, sed formæ tanquam subiectum ad materiæ tanquam terminum; ac proinde illa non sunt (inquies) realiter idem. Sed

LXXXVIII. Contra 1°. retorqueo argumentum in causam & effectum: causam esse producentem effectum, non sunt causa, effectus & productio simpliciter, sed causæ tanquam producentis ad effectum tanquam productum: & effectum esse productum à causa, non sunt effectus, causa & productio eadem, sed effectus tanquam producti ad causam tanquam producentem, ergo illa non sunt realiter idem: contrarium tamen patebit infra, ubi docebimus actionem & passionem non distingui realiter.

LXXXIX. Contra 2°. æquè unitur unibile, sive per modum subiecti uniatur, sive per modum termini tantum, ergo omnino frustra adstruitur secunda unio, ut unum uniatur per modum subiecti, & alterum per modum termini, & hic vice versâ per modum subiecti, & subiectum per modum termini: antecedens patet ex casu, quo Deus utrumque extremum uniret per unionem creatam realiter distinctam à generatione & eductione, de quibus nos supra.

c. Nec respondeas cum P. Poncio negando consequentiam; illa enim adstruitur (inquies) quia extremorum eadem est ratio; necesse est cur unum potius per modum subiecti uniatur, & non per modum termini, vel è contra, quàm aliud. Sed

ci. Contra: in nostra sententia adstruente unionem esse generationem & eductionem, non est eadem extremorum ratio; nam cum generatio & eductio essentialiter fiant in materia, & non in forma, materia est essentialiter subiectum unionis, & non forma.

cii. Dixi in nostra sententia, quia in sententia communi Adversariorum admittentium modum

unionis à generatione & eductione distinctum, & in sola materia subiectatum, non apparet quid solide responderi possit, cum utrumque extremum sit æquè aptum ad esse subiectum sustentationis unionis, licet materia sit subiectum universalius, hoc enim non sufficit: recurrere verò ad Deum, tanquam causam determinantem extremum, in quo tanquam subiecto debeat recipi, non est Philosophicum; quia frustra recurritur ad determinationem causæ primæ, ubi haberi potest determinatio à causâ secunda, quæ hic haberi potest, puta, vel ponendo duas uniones, ut ponit illa sententia; vel dicendo unionem non distingui à generatione & eductione, ut docuimus supra.

ciii. Confirmatur 1°. Resolutio: unio est generatio sine termino producta realiter à se distincta in homine; in composito vero purè materiali est eductio formæ ab ea realiter distincta; sed eductio (ut patet) non potest esse in forma tanquam subiecto; quia alioqui, cum fiat per illam, si illa fieret ex forma, forma esset causa materialis suæ activæ causalitatis, quod naturaliter fieri non potest, ut ostendimus infra; nec etiam generatio dicta, quia est eductio formæ materialis unionis, à se realiter indistincta, quæ etiam est essentialiter in materia tanquam subiecto, ergo, &c.

civ. Confirmatur 2°. unio hypostatica, sive naturæ humanæ cum Verbo, est unica, ergo, & in aliis compositis creatis est unica.

cv. Nec respondeas 1°. cum P. Poncio negando consequentiam, propter disparitatem; quia videlicet Verbum non potest esse subiectum novæ entitatis unionis, bene autem quælibet pars in compositis creatis: nam contra est; vel Verbum est tam perfectè unitum humanitati, quàm humanitas Verbo, vel non? si primum, ergo uniri per modum termini, & non per modum subiecti, est tam perfectè uniri, ac uniri per modum subiecti, & consequenter hoc ultimum bis nullatenus requirendum est: si secundum, ergo Christus est perfectè Deus, & imperfectè homo, quod sonat Eutychianismum & Nestorianismum.

cvi. Nec respondeas 2°. cum D. Caramuele negando antecedens: quia unio hypostatica (inquies) est una creata fundata in humanitate, & terminata ad Verbum: altera increata fundata in Verbo, & terminata ad humanitatem, & præterea eadem cum unione, quâ personalitas Verbi unitur naturæ divinæ. Contra etiam est, quia (præterquàm quod hæc secunda unio, nihil sit aliud, quàm ipsa identitas Filiationis cum natura divina) vel illam unionem concipit D. Caramuel per modum entis modalis, vel per modum rei? si primum, non potuerit esse ab æterno, magis quàm humanitas ipsius terminus modificatus intrinsecus in illa sententia, quod malè audit; si secundum, debet uniri humanitati per aliam unionem, utpote indifferens ad uniri, ad quam nunquam poterit se habere per modum subiecti, & consequenter nunquam poterit Verbum uniri humanitati nisi imperfectè, quod absurdum est.

cvi. Adde Caramuelem admittere debere verificationem huius contradictionis, *unire, non unire* de eadem indivisibili entitate Verbi, quam fides non docet; nullius vero contradictionis de eadem entitate verificatio, etiam in Divinis, admitti debet (cum sit incomprehensibilis) nisi ad eam admittendam fides urgeat.

Obijcies

CVII. Obijcies tamen 1°. ex P. Poncio: similia sunt per duas relationes, unam in uno, aliam in alio extremorum existentes, similia (& idem est de Relationibus Patris & Filii diversæ speciei); ergo etiam materia & forma sunt per duas uniones, unam in uno, aliam in alio extremorum existentes, unitæ.

CVIII. Respondeo negando consequentiam; est enim lata disparitas, quod uniones sint duæ entitates Physicæ, non verò relationes, sed duæ denominationes extrinsecæ, ab uno, vel diversis conceptibus, pro quo vide dicta in Logica Disp. de Relatione: deinde causa & effectus dicunt etiam duas Relationes extrinsecas; non tamen duas entitates Physicas actionis & passionis, in quibus fundantur, realiter distinctas; sed unam indivisibilem Physicæ, ut supra monuimus; ergo similiter, licet extrema dicant duas relationes, uniti scilicet subjecti ad terminum, & uniti termini ad subjectum; non tamen dicunt duas entitates Physicas unionis, in quibus fundentur, realiter distinctas; sed una indivisibilis Physicæ sufficit. aliter ad hoc argumentum.

Respondet P. Arriaga, videlicet, dato quod relatio sit realiter distincta antè intellectum à fundamento & termino, duo similia secundum exigentiam naturalem penetrata referri unâ relatione; loco dūta, duplici, quia idem non potest simul esse in pluribus locis adæquatis; verum hæc solutio non placet, 1°. quia cū relatio fundamenti eodem modo sit ad terminum dissitum (ut patet,) quo unio subjecti ad terminum penetratum, unica esse poterit ad terminum dissitum, si unica esse possit ad penetratum: 2°. penetratio non est relatio similitudinis, ergo non potest supplere effectum formalem relationis similitudinis alterius extremi, quod facere deberet, ut patebit consideranti: deinde respondebit P. Poncius duas relationes non ideo esse necessarias, quia fundamentum & terminus sunt in diversis locis, sed quia non est ratio, cur in uno potius sit illa unica relatio, quàm in alio; ad quod non extenditur solutio Arriagæ.

CIX. Obijcies 2°. unica unio subjectari non potest in utroque extremo; sed id est necessarium, ergo, &c. Probatur minor, quia utrumque extremum debet per unionem intrinsecè perici, ergo, &c.

CX. Respondeo, transeat major, nego minorem, ad ejus probationem, admissio antecedente, nego consequentiam; nam materia per creationem suam & animam rationalem, & humanitas per personalitatem Verbi, intrinsecè perficiuntur, licet in ipsis non subjectentur; ad hoc enim ut unum ab alio perficiatur, non est necessaria sustentatio, sed sufficit intima adhæsiō, quæ nihil aliud est, quàm unio ad alterum non sustentans, sive quod non sit subjectum sustentationis: nec refert, quod hunc conceptum tradamus per negationem, quia notitiam intimæ adhæsiōis; & voces sufficientes non habemus, quibus illam per positivum conceptum exprimamus: unde ad probationem minoris, concedo antecedens intellectum de utroque extremo perfectibili; nam unio hypostatica, intrinsecè quidem utrumque extremum afficit, non tamen Verbum perficit; quia cū sit infinitè perfectum, non est ulterius perfectibile.

CXI. Dixi transeat; quia sicut potest (ex dicendis infra) idem effectus pendere à duabus causis totalibus totalitate effectus; ita eadem forma in

duobus subjectis totalibus totalitate formæ subjectari potest.

D V B I V M V.

In quo extremorum subjectetur unio.

R E S O L U T I O.

CXII. **D**ico unio, sive generatio sine termino genito realiter à se distincto, siveeductio formæ, subjectatur in materia sola. ita P. R. ubi libro 20. Phyl. q. 6. Murcia, Comptonus, &c. contra PP. Suarez, Scotum, Richardum, Henricum, Complut. nostros, Ioan. à S. Thoma, &c.

CXIII. Probatur, quia, ut dubio præcedenti diximus, istæ actiones sunt essentialiter in materia; & est Aristotelis 1°. de generatione textu 24°. ubi dicit non formari, sed materiam esse subjectum generationis, ergo, &c.

CXIV. Obijcies: in homine non est ratio, cur potius unio, ac per consequens generatio, sit materialis, quàm spiritualis; sed si spiritualis, non potest subjectari in materia, ergo, &c. Probatur major, quia sicut anima rationalis incorporea & spiritualis, potest uniri per unionem corpoream & materialem subjectatam in materia; ita materia corporea & materialis, potest uniri per unionem incorpoream & spiritualement subjectatam in anima rationali, ergo, &c.

CXV. Respondeo negando majorem, & assigno majorem rationem (contra Suarem Metaphysicæ Disputatione 15^a. sectione 3^a. num. 11°. & alios, quos citavimus dubio 2°. Resolutione 1^a) quod illa generatio, siveeductio, sit materialis, ac proinde debeat esse subjectata in materia, 1°. quia cū parentes non videantur producere posse per instrumentum corporeum, uti est semen, aliquid purè spirituale, qualis alioqui esset, non apparet quomodo homo hominem generaret: 2°. quia est loco unionis non actionis, quæ cum subjectari deberet in utroque extremo, quia non est potior ratio, cur subjectetur in uno, quàm in alio (ut dubio præcedenti vidimus) & alterum sit materiale, esset materialis, quia materiale est malum respectu spiritualis, & spirituale bonum; malum verò ex quolibet defectu, bonum ex integra causa; unde materialis unio, ubi partiale tantum subjectum materiale; spiritualis tantum, ubi est integrum & totale subjectum spirituale; nisi localiter extensa haberet partes extra partes, juxta dicta in Logica Disp. 2. de quant. num. 100. quæ patent ex communi modo loquendi de homine; ille enim ab omnibus simpliciter dicitur materialis, quia inadæquatè materia; & à nemine simpliciter spiritualis, quia non est adæquatè spiritus. Hinc

CXVI. Colliges spirituale negare concomitantem omnem dependentiam à subjecto materiali, non autem materiale omnem dependentiam ab omni subjecto spirituali.

D V B I V M VI.

An totum distinguatur realiter à partibus & unione conjunctim sumptis.

CXVII. **D**ixi à partibus & unione conjunctim sumptis, & non à partibus unitis simul sumptis (in quo plerique falluntur; quia cum veritas prædicationis sumatur penes identitatem rectorum, & unitum